

Гроза у лісі

Василь Сухомлинський

Одного разу в неділю пішли до лісу всією сім'єю: тато, мама, Толя й маленька Софійка. У лісі було дуже гарно. Мама показала галявину, на якій цвіли конвалії.

Поруч з галявиною ріс кущ шипшини. На ньому цвіла перша квітка — рожева, пахуча. Вся родина сіла під цим кущем. Тато читав цікаву книгу.

Коли це почувся гуркіт грому. Впали великі краплини дощу, а потім линуло, як з відра.

Тато накрив своїм плащем маму. Мама накрила своїм плащем Толю. Толя накрив своїм плащем Софійку.

А Софійка питає:

— Мамо, чого це вас накрив своїм плащем тато, ви накрили своїм плащем Толю, а Толя накрив своїм плащем мене?

— Того, що кожен мусить захищати слабшого,— каже мама.

— А я чому нікого не захищаю? — питає Софійка. — Виходить, що я найслабша?

— Так, ти найслабша,— каже мама.

— Не хочу я бути найслабшою!

Софійка зняла з голови хустку й накрила квітку на шипшиновому кущі.

— Квітка ж слабша за мене, — промовила вона.